

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 889/23
22.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Секулић, чланова већа, у парници АА из ..., чији је пуномоћник Марко Пекић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког бр. 50, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Славица Томашевић, адвокат из Београда, Светогорска бр. 22/10, ради дуга, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 2963/22 од 8.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2963/22 од 8.11.2022. године у ставовима трећем, четвртом и петом изреке пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2963/22 од 8.11.2022. године у делу става другог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезан тужени ББ из ..., да тужиоцу, на име изведених радова у градњи унутрашње и спољашње столарије, а према рачуну 03/2009 од 3.4.2009. године, на објекту у ..., у ул. ..., исплати новчани износ у висини од 212,010,55 динара, са законском затезном каматом почев 11.7.2022. године, па до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 2963/22 од 8.11.2022. године у преосталом делу става другог изреке, па се **ОДБИЈА** захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име изведених радова у градњи унутрашње и спољашње столарије, а према рачуну 03/2009 од 3.4.2009. године, на објекту у ..., у ул. ..., преко досуђеног новчаног износа од 212,010,55 динара, исплати износ од још 154.365,40 динара, а до траженог износа од 366.375,95 динара, са законском затезном каматом почев 11.7.2022. године, па до исплате, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка из става шестог

изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 2963/22 од 8.11.2022. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 154.040,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужиоца изјављена против става другог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 2963/22 од 8.11.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, укинута је Решење о извршењу Првог основног суда у Београду Ив бр. 119078/11 од 9.8.2011. године у обавезујућем делу и делу који се односи на трошкове извршења. Другим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име изведених радова у градњи унутрашње и спољашње столарије, а према рачуну 03/2009 од 3.4.2009. године, на објекту у ..., у ул. ..., исплати новчани износ у висини од 366.375,95 динара, са законском затезном каматом почев 11.7.2022. године, па до исплате. Трећим ставом изреке пресуде, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име изведених радова на уградњи унутрашње и спољашње столарује, а према рачуну 3/2009 од 3.4.2009. године на објекту у ..., у ул. ... исплати износ од 133.796,38 динара, а преко досуђеног износа од 366.375,95 динара, као неоснован. Четвртим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 366.375,95 динара, почев од 3.4.2009, године па до 11.7.2022. године, као неоснован, а петим ставом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да му исплати законску затезну камату на износ од 133.796,38 динара, а преко досуђеног износа од 366.375,95 динара, почев од 3.4.2009. године па до исплате, као неоснован. Шестим ставом изреке пресуде, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 208.128,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе и то тужилац, побијајући пресуду у ставовима другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке, а тужени у ставовима другом и шестом изреке из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана, док је жалба туженог делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд,

као другостепени пази по службеној дужности, као ни битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе, на коју се неосновано жалбама парничних странака указује, с обзиром да је првостепени суд за одлуку у потврђујућем делу дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, па се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је бивши власник ..., а тужени је био власник брисане ... Тужени је током 2008. године ангажовао тужиоца ради извођења грађевинских радова, уградње столарије и постављања стаклене фасаде на грађевинском објекту у ..., ул. ..., па је тужилац, за део изведених радова дана 26.9.2008. године туженом издао рачун број 14/08 на износ од 577.575,00 динара, који рачун је тужени платио, а из спецификације рачуна произлази да је издат за радове на постављању стаклене фасаде у површини од 16 м². Након тога, тужилац је туженом испоставио и рачун бр. 3/09 од 3.4.2009. године, на износ од 767.491,20 динара, који се односи на постављање стаклене фасаде у површини од 34,56 м², који рачун тужени никада није платио и који је предмет овог спора. Поводом овог рачуна, тужилац је против туженог поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе - рачуна број 03/2009, у коме је тражио да суд одреди предложено извршење и обавезе туженог да му на име дуга исплати износ од 767.491,20 динара, са законском затезном каматом обрачунатом у складу са законом о висини стопе затезне камате, и то почев од 4.4.2009. године, па до коначне исплате, као и трошкове извршног поступка. По наводима парничних странака, део потраживања тужиоца по основу додатних радова обухваћених другим рачуном од 3.4.2009. године измирен је путем компензације, и то тако што је тужени предао тужиоцу аутомобил марке Flat Doblo, чија цена по фактури бр. 119/09, коју је издао тужени, износи 68.000,00 динара. По исказима тужиоца и сведока чије је исказе суд прихватио у том делу, аутомобил који је дат ради компензације, није био у добром стању и веће вредности од оне која је фактурисана. Према налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке Небојше Гајића од 11.7.2022. године, на објекту туженог у ..., ул. ... изведене су позиције наведене у рачуну 14/08, с тим да позиција 4 није изведена са димензијама 120x209 цм, већ са димензијама 100x209 цм, док је позиција 8 уписана у рачуну са димензијама 150x210 цм, а изведена је на лицу места са димензијама 120x210 цм, па је цене за обе позиције у рачуну вештак кориговао за 5%, јер су изведене са мањим димензијама, док за преосталих седам позиција није вршена корекција цене. На лицу места, вештак је уочио да поједини радови нису изведени прописно и у складу са правилима струке и исте је детаљно описао. За поједине недостатке који се евентуално могу отклонити вештак је сачинио посебан табеларни предмер и предрачун санационих радова и срачунао је да вредност тих радова износи 52.550,00 динара и иста није обухватила трошкове ПДВ-а, тако да укупна цена предметних санационих радова са ПДВ-ом износи 62.009,00 динара. Вештак сматра да срачунату укупну суму за радове изведене од стране тужиоца на објекту туженог треба умањити за 10%, јер је на лицу места опште стање изведених радова испод уобичајеног просека и постоје недостаци који не могу да се отклоне, па по мишљењу вештака од укупне суме новца срачунате за све радове изведене од стране тужиоца на објекту туженог, а која износи 1.193.288,83 са урачунатим трошковима ПДВ-а, треба одузети суму новца због евидентираних недостатака општег стања изведених радова у износу од 181.337,88 динара са урачунатим ПДВ-ом. У рачуну бр.03/2009 увећана је јединична цена стаклене фасаде, па је вештак у налазу усвојио јединичну цену стаклене фасаде у рачуну број 14/08, јер у списима предмета нема документације у којој је тужилац благовремено обавестио

туженог да је јединична цена стаклене фасаде увећана, при чему се вештак уверио да у горњем делу стаклене фасаде нема значајно више изведених окова и прозора на отклон у односу на доњи део стаклене фасаде, а што би условило увећање јединичне цене предметне фасаде у горњем делу. У првој варијанти налаза, укупна цена радова изведених на објекту туженог од стране тужиоца износи 1.011.261,72 динара, без трошкова ПДВ-а, док цена са ПДВ-ом износи 1.193.288,83 динара. У другој варијанти налаза, која је дата прихватањем увећане цене из рачуна, цена радова без било каквих умањења износи 1.137.191,45 динара без ПДВ-ом, док са ПДВ-ом износи 1.341.885,91 динара. Решењем Агенције за привредне регистре БП 51576/2010 од 21.4.2010. године усвојена је регистрациона пријава АА, овде тужиоца, па је из Регистра привредних субјеката брисан предузетник ... Решењем Агенције за привредне регистре БП 46420/2011 од 4.5.2011. године, усвојена је регистрациона пријава ББ, овде туженог, па је из Регистра привредних субјеката брисан предузетник ...

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби члана 12, 17 став 1, 262 став 1, 277 став 1 и 324 ЗОО, те члана 83 став 1 и 85 став 1 Закона о привредним друштвима, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиоца делимично основан. До оваквог закључка првостепени суд је дошао имајући у виду писане доказе у списима предмета и то рачун број 03/09 од 3.4.2009. године, као и исказе парничних странака и сведока, а из којих несумњиво произлази да је тужени ангажовао тужиоца током 2008. године ради извођења грађевинских радова, уградње столарије и постављања стаклене фасаде на његовом грађевинском објекту у ..., ул. ..., да је тужени платио рачун 14/08 издат од тужиоца 26.9.2008. године у укупном износу од 577.575,00 динара, а који се односи на део изведених радова, јер је у спецификацији наведено да је постављена стаклена фасада у површини од 16 м². Након изведених радова у приземљу, тужилац је почео са уградњом стаклене фасаде на спрату, које је у целости извео и испоставио рачун бр.3/09 од 3.4.2009. године на износ од 767.491,20 динара, а који рачун тужени никада није платио, а из рачуна произилази да је на спрату уграђена фасада у површини од 34,56 м². Суд је приликом доношења одлуке имао у виду исказе сведока ВВ и ГГ, којима је поклонио веру као истинитим, а који су у сагласности са исказима тужиоца да је посао са туженим договорио у две фазе, те да је путнички аутомобил Fiat Doblo био у изизетно лошем стању, а што доказује цена која је наведена у факури бр.119/09, коју је издао тужени на износ од 68.000,00 динара, које издавање фактуре у наведеном износу је потврдио и тужени. С обзиром да тужени као једна од уговорних страна из облигационог односа није испунио своју обавезу према тужиоцу, то је првостепени суд тужбени захтев тужиоца оценио делимично основаним и одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Вредност уговорених и изведених радова првостепени суд је утврдио из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке и то прве варијанте налаза, имајући у виду да је фасада рађена у две фазе, да је за другу фазу тужилац испоставио туженом рачун у коме је јединична цена фасаде скупља, посматрано у односу на јединичну цену стаклене фасаде дате за прву фазу, а да у списима предмета нема документације у којој тужилац благовремено обавештава туженог да је јединична цена стаклене фасаде увећана, као и да у горњем делу стаклене фасаде нема значајно више изведених окова и прозора на отклон, посматрано у односу на доњи део стаклене фасаде. Суд је даље имао у виду да из рачуна 14/08 произлази да је у питању само део изведених радова, јер је у спецификацији наведено да је постављена стаклена фасада у површини од 16 м², а након изведених радова у приземљу, тужилац је отпочео са уградњом стаклене фасаде

на спрату, које је у целости извео и након тога туженом испоставио рачун бр. 3/09 од дана 3.4.2009. године на износ од 767.491,20 динара, за уграђену стаклену фасаду у површини од 34,56 м², а који рачун тужени никада није платио. Одлучујући о висини потраживања, суд је прихватио прву варијанту налаза, са умањењима због евидентних недостатака и општег стања изведених радова, јер је током поступка утврђено да је на лицу места опште стање изведених радова испод уобичајеног просека и да постоје недостаци који не могу да се отклоне.

Првостепени суд је такође имао у виду наводе туженог да је уговорена вредност возила датог у компензацију била 4.000 евра, а не 68.000,00 динара, као и да тужилац нема право на ПДВ, јер се ради о физичком лицу, али је ове наводе оценио као неосноване, с обзиром на то да је тужени сам издао фактуру 119/09 на износ од 68.000 динара, као вредности наведеног путничког возила, а имајући у виду и исказе сведока којима је поверовао. Такође, имајући у виду да су рачуни бр. 14/2008 од дана 26.09.2008. године и бр. 03/09 од дана 03.04.2009. године издати од стране тужиоца туженом у статусу предузетника, као и то да је тек након издавања рачуна, решењем Агенције за привредне регистре БП 1576/2010 од 21.4.2010. године предузетник ... брисан из Регистра привредних субјеката, то тужиоцу припада право на увећање на име плаћања ПДВ. Како је коначни износ дуга туженог према тужиоцу постављен сходно првој варијанти налаза и мишљења судског вештака, то је првостепени суд укупну вредности уговорених и изведених радова, након извршених умањења у висини од 1.011.950,95 динара (са урачунатим ПДВ-ом) умањио за износ од 577.575,00 на име плаћеног рачуна бр.14/08 и 68.000,00 на име вредности путничког аутомобила марке Fiat Doblo, па је одлучио као у ставу другом изреке. У преосталом делу, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца за износ преко досуђеног у ставу другом изреке пресуде, као неоснован. Сходно одредби чл. 277. Закона о облигационим односима, суд је тужиоцу признао право на законску затезну камату и то почев од 11.7.2022. године, као дана давања налаза и мишљења вештака, па до коначне исплате, односно када је коначно утврђена висина потраживања тужиоца према туженом, па је донео одлуку као у ставу другом изреке пресуде, док је, као неоснован, одбио захтев тужиоца да му тужени исплати законску затезну камату на утврђени износ од 366.375,95 динара и то за период од 3.4.2009. године па до 11.7.2022. године, као и на износ одређен преко утврђеног и то за период од 3.4.2009. године па до исплате и одлучио као у ставу четвртм и петом изреке пресуде.

Одлучујући о истакнутом приговору недостатка пасивне легитимације на страни туженог, првостепени суд је закључио да је исти неоснован, јер је у време издавања предметног рачуна тужени био у статусу предузетника, за чије обавезе у вези обављања делатности одговара целокупном својом имовином и то невезано од чињенице да је у међувремену дошло до брисања радње из регистра предузетника, сходно одреби чл. 85. Закона о привредним друштвима.

Одлука о трошковима поступка донета је применом одредби члана 153 и 154 ЗПП. На досуђене трошкове поступка тужиоцу је призната камата у смислу одредбе члана 277 став 1 и 324 став 2 ЗОО.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд за одлуку у потврђујућем делу применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у целости прихвата и Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд утврдио вредност изведених грађевинских радова, према првој варијанти налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, где је прихваћена јединична цена стаклене фасаде из рачуна број 14/08, јер у списима предмета нема документације која би потврдила да је тужилац благовремено обавести туженог да је цена стаклене фасаде увећана, при чему се вештак на лицу места уверио да у горњем делу стаклене фасаде нема значајно више изведених окова и прозора на отклон, посматрано у односу на доњи део стаклене фасаде, а што би условило увећавање јединичне цене стаклене фасаде у горњем делу. Терет доказивања чињенице да је тужени благовремено обавештен о промени цене стаклене фасаде по предметном рачуну, односно да су радови у другој фази били компликованији и захтевнији, а што би утицало на укупну цену радова, био је на тужиоцу у смислу одредбе члана 231 ЗПП, а тужилац у погледу наведених чињеница није доставио адекватне доказе.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд одлучио и када је на износ главног дуга, досудио тужиоцу законску затезну камату почев од 11.7.2022. године, као дана вештачења из кога је утврђена вредност изведених грађевинских радова, као и висина неплаћеног износа, а све сходно одредби члана 277 Закона о облигационим односима. Правилно је одбијен захтев за камату за период преко досуђеног, јер се у конкретном случају ради о извршењу уговорне обавезе, чија је тачна висина утврђена тек из налаза вештака, те је од тада тужени и пао у доцњу са извршењем своје обавезе.

Без утицаја на правилност побијане одлуке су и жалбени наводи туженог да тужилац изузев утуженог рачуна није доставио друге адекватне доказе, као што су Уговор о извођењу радова, Понуда за извођење радова, те грађевински дневник и записник о примопредаји, као и доказе када је завршио радове. Осим тога, неосновано је становиште туженог да се на правни однос уговорних страна имају применити одредбе ЗОО-а којима је регулисана материја Уговора о грађењу. Ово с тога што из изведених доказа несумњиво произлази да су тужилац и тужени били у уговорном односу, по основу којег се тужилац обавезао да изведе радове на уградњи столарије и постављању стаклене фасаде на грађевинском објекту туженог, који се обавезао да му за извршени рад плати одговарајућу накнаду. Наведена права и обавезе су детаљно утврђена на основу исказа парничних странака и сведока, те вештачењем судског вештака за област грађевинарства, па чињеница да иста нису формално потврђена кроз закључење уговора у писменом облику, већ усмено договорена, не значи да она заиста и не постоје, односно да уговор као такав није настао. С тим у вези, а имајући у виду изведене доказе у списима предмета, као и њихову оцену од стране првостепеног суда, на однос тужиоца и туженог се имају применити правне норме којима је регулисан уговор о делу, а за који уговор није прописана писмена форма као услов његове пуноважности, већ се права и обавезе посленика и наручиоца посла могу и усмено уговорити у том смислу да се посленик (овде тужилац) обавезе да изврши одређени физички посао, а наручилац (овде друготужена) да му за то плати накнаду, а што је у конкретном случају уговорено и учињено. Такође, укупну површину изведених радова и уграђеног материјала, као и вредност тих радова, па и недостатке радова и вредност тих недостатака на објекту туженог, суд утврдио из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Прихватајући тај налаз, на који тужени није имао примедби, суд је

утврдио и укупну цену изведених радова након извршених умањења због евидентираних недостатака, као и висину разлике између вредности изведених и плаћених радова, коју је тужени дужан да плати, те је одлука суда заснована на правилном и потпуно утврђеном чињеничном стању и правилно примењеним нормама материјалног права.

Такође, правилно је првостепени суд оценио и приговор недостатка пасивне легитимације, као неоснован, имајући у виду да је тужилац туженом предметни рачун фактурисао у статусу предузетника, па је самим тим тужени, целокупном својом имовином, одговоран за обавезе које проистичу из обављања његове делатности, независно од чињенице што је у међувремену дошло до брисања његове радње из регистра предузетника, како је то прописано одредбом чл. 85 Закона о привредним друштвима.

Неосновано се жалбама парничних странака оспорава и утврђено чињенично стање, односно оцена изведених доказа. Наиме, одредбом члана 8 Закона о парничном поступку прописано је да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. Првостепени суд је, поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа и ценећи исказе парничних странака и саслушаних сведока, имао непосредно сазнање о начину давања исказа, те је своје стечено уверење о истинитости изложених навода сведока исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди доводећи ове доказе у везу са налазима вештака.

Како се ни осталим наводима жалби парничних странака правилност и законитост побијане пресуде у потврђујућем делу не доводи у сумњу, Апелациони суд одбио је као неосноване жалбе парничних странака и потврдио првостепену пресуду и у смислу одредбе члана 390 став 1 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом и другом изреке.

Међутим, у делу који се односи на одлуку првостепеног суда у погледу права тужиоца на увећање цене радова на име плаћања ПДВ, основано се жалбом туженог указује да је иста донета уз неправилну примену материјалног права, с обзиром на то да је тужиочева предузетничка радња ... брисана из Регистра привредних субјеката, што међу парничним странкама и није било спорно, то по налажењу овога суда, тужиоцу, који није доказао да је за њега тај трошак и настао, наведени трошак ПДВ не припада, тим пре што је према члану 2 закона о порезу на додату вредност искључиви корисник ПДВ-а држава. Следом изнетог, Апелациони суд је закључио да тужиоцу припада коначни износ дуга туженог сходно првој варијанти налаза и мишљења судског вештака, али без урачунатог ПДВ-а и то 212.010,55 динара, колико износи разлика од укупне вредности уговорених и изведених радова од 1.011.261,72 динара, умањена за вредност евидентних недостатака и општег стања изведених радова од 153.676,17 динара и за износ од 577.575,00 на име плаћеног рачуна бр.14/08 и 68.000,00

на име вредности путничког аутомобила марке Fiat Doblo, па је одлучио као у ставу трећем изреке. У преосталом делу, Апелациони суд је одбио тужбени захтев тужиоца за износ преко досуђеног у ставу другом изреке пресуде, имајући у виду да је о захтеву тужиоца за плаћање изведених радова одлучено тек у овом парничном поступку, када је његова предузетничка радња већ брисана из Регистра привредних субјеката, те тужиоцу не припада право на увећање на име плаћања ПДВ, па је у смислу одредбе чл.394 ст.1 тач.4 ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Имајући у виду да је преиначена одлука о главном захтеву у погледу висине, то је морала бити преиначена и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу шестом изреке побијане пресуде, те је применом одредби чл. 150, 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, важеће Адвокатске тарифе у време доношење одлуке о трошковима и Таксене тарифе, обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, према вредности са којом је тужилац успео у спору, у укупном износу од 154.040,00 динара и то: за састав предлога за извршење и 4 образложена поднеска у износу од по 6.000,00 динара, за заступање са пуномоћника из реда адвоката на осам одржаних рочишта у износу од по 7.500,00 динара, на заступање на осам неодржаних рочишта у износу од по 4.500,00 динара, на име трошкова вештачења у износу од 14.000,00 динара, као и на име судске таксе на пресуду у износу од 14.040,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи у време доношења првостепене пресуде и Таксеној тарифи у време настанка таксене обавезе, па је на основу члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу четвртном изреке. На досуђене трошкове поступка правилно је првостепени суд признао тужиоцу законску затезну камату у смислу одредби чл. 277 и 324 ЗОО.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд погрешно одлучио када је одбио да тужиоцу призна трошкове за превоз адвоката од Новог Сада до Београда и назад. Наиме, трошкови који су проузроковани избором странке да ангажује пуномоћника са територије ван седишта суда, не могу пасти на терет противне странке, јер се у парничном поступку надокнађују само нужни и неопходни трошкови, а није било неопходно ни нужно да тужилац ангажује пуномоћника са територије ван седишта суда. Ови трошкови јесу предвиђени адвокатском тарифом, али их пуномоћнику надокнађује сама странка, а супротна странка нема обавезу на овакву накнаду, те тужиоцу не припада накнада за превоз његовог пуномоћника.

Апелациони суд је ценио и наводе жалбе тужиоца којима се побија одлука у другом ставу изреке пресуде, али налази да је жалба у овом делу недозвољена. Ово с тога, што тужилац нема правни интерес за побијање одлуке којом је његов захтев усвојен, у ком делу је успео у спору, те је применом одредбе члана 401 тач. 1, а у вези са члановима 387 став 1 тачка 1 и 378 став 3 Закона о парничном поступку, жалбу у том делу одбацио и одлучио као у ставу петом изреке овог решења.

Имајући у виду исход жалбеног поступка, а како је тужени у другостепеном поступку успео само у незнатном делу, Апелациони суд је одбио као неосноване захтеве тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу шестом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић